

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jolanou Stonawskou ve věci

žalobkyně:

Indra-Šebesta v. o. s., IČO 26919877
sídlem Čechyňská 361/16, 602 00 Brno
co by insolvenční správce dlužnice
TrustWorthy Investment Holding SE, IČO 01930575
sídlem Na Výsluní 201/13, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátkou JUDr. Olgou Nahodilovou
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

[Jméno a Příjmení] narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Plíhalem
sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň

o zaplacení 13 614 206,40 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni 13 614 206,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 12 476 025,06 Kč od 10. 8. 2024 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 1 138 181,34 Kč od 23. 5. 2025 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba **se zamítá** co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 12 476 025,06 Kč od 15. 5. 2023 do 9. 8. 2024 a úroku z prodlení ve výši 2,25 % ročně z částky 12 476 025,06 Kč od 10. 8. 2024 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 171 614,84 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze soudní poplatek ve výši 680 711 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Původní žalobkyně TrustWorthy Investment Holding SE, IČO 01930575, se podanou žalobou domáhala uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni 12 476 025,06 Kč s příslušenstvím coby náhrady škody způsobené tím, že žalovaný xxx xxx TrustWorthy Investment CZ a. s., IČO 24292141 (dále jen „**Společnost**“), v rozporu s § 98 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) [dále jen „zákon“], nepodal za Společnost včas dlužnický insolvenční návrh.
2. **Svou žalobu odůvodnila tím**, že její pohledávky tvoří postoupené pohledávky bývalých klientů Společnosti, jímž byla pasivním přístupem žalovaného k plnění svých zákonných povinností způsobena rozsáhlá škoda, když žalovaný pokračoval v obchodní činnosti Společnosti a uzavíral obchody, jímž Společnost nebyla s ohledem na svoji finanční situaci schopna dostát. Původní žalobkyně ve snaze obnovit důvěru klientů ve značku „TrustWorthy“ odkoupila celkem 129 pohledávek klientů, které v návaznosti přihlásila do insolvenčního řízení Společnosti; vyhlídka na uspokojení je však zcela mizivá. Přihlášené pohledávky původní žalobkyně za Společností byly na přezkumném jednání konaném dne 21. 7. 2022 insolvenčním správcem zjištěny, a to v celkové výši 12 839 642,19 Kč.
3. Z dat splatností přihlášených (a zároveň zjištěných) pohledávek do insolvenčního řízení Společnosti lze zjistit, že Společnost se nacházela v úpadku ve formě platební neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona přinejmenším již ke dni 12. 8. 2020, neboť k tomuto datu měla alespoň dva věřitele s pohledávkami, které byly po splatnosti po dobu tří měsíců. Šlo o následující věřitele:
 - (i) R. S., nar. xxx, který měl v předmětném období za Společností pohledávku z titulu zápůjčky, jejíž první část byla splatná dne 7. 11. 2018. Pohledávku R. S. odkoupila a do insolvenčního řízení přihlásila původní žalobkyně jako dílčí pohledávku č. 117 (P15); a
 - (ii) K. R., jenž má zjištěnou pohledávku (P19) na vydání kupní ceny za MXXX XXX XXX XXX XXS, jež Společnost přislíbila odkoupit. Jak přitom vyplývá z přihlášky pohledávky, Společnost měla dané cenné kovy použít pro úhradu splatné pohledávky jiného klienta („sadou museli vykrýt nějakého jiného klienta“). Pohledávka věřitele měla být splatná 11. 5. 2020;příčemž k prokázání platební neschopnosti Společnosti před podáním insolvenčního návrhu uvedla původní žalobkyně i další pohledávky dřívější platební neschopnost osvědčující:
 - (iii) J. M., jenž má zjištěnou pohledávku (P11) na vydání kupní ceny cenných kovů, jež se Společnost zavázala na základě komisionářské smlouvy pro pana M. zpeněžit. Pohledávka věřitele měla být splatná dne 20. 10. 2020;
 - (iv) J. D., nar. xxx, který měl v předmětném období za Společností pohledávku z titulu zápůjčky, jejíž první část byla splatná 2. 12. 2020. Pohledávku J. D. odkoupila a do insolvenčního řízení přihlásila původní žalobkyně jako dílčí pohledávku č. 104 (P15);
4. Všechny uvedené pohledávky byly do insolvenčního řízení Společnosti řádně přihlášeny a na přezkumném jednání nebyly popřeny insolvenčním správcem ani samotnou Společností coby dlužnicí, za kterou jednal žalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

5. Nacházela-li se Společnost v srpnu 2020 v úpadku, měl žalovaný jakožto xxx xxx Společnosti podat dlužnický insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo měl dozvědět o úpadku Společnosti. S ohledem na to, že se žalovaný od počátku insolvenčního řízení samozvaně označuje za „xxx“ Společnosti (byť nesprávně), jeví se nemyslitelným, aby o tíživé finanční situaci Společnosti nevěděl, či že by si o ní z povahy své pozice neudržoval přehled. I přes shora uvedené nebyl insolvenční návrh dne 12. 8. 2020 (datum faktického úpadku) či bez zbytečného odkladu poté podán. Žalovaný tak učinil až 30. 1. 2022, tedy více než 15 měsíců poté, co se Společnost ocitla v platební neschopnosti. Žalovaný tedy porušil svoji zákonnou povinnost podat včas insolvenční návrh.
6. Původní žalobkyně přihlásila do insolvenčního řízení Společnosti pohledávky, jež byly na přezkumném jednání zjištěny v celkové výši 12 829 642,19 Kč. Jak je patrné z upraveného seznamu přihlášených pohledávek, insolvenční správce Společnosti eviduje zjištěné pohledávky nezajištěných věřitelů v celkové výši 21 068 589,04 Kč. Pohledávky původní žalobkyně tedy představují 60,89 % neuspokojených nezajištěných pohledávek. Do insolvenčního řízení se nepřihlásil žádný věřitel se zajištěnou pohledávkou a ohledně žádné popřené pohledávky nebyl při podání této žaloby veden incidenční spor.
7. Na základě aktualizovaného soupisu majetkové podstaty Společnosti je patrné, že Společnost vlastní majetek zanedbatelné hodnoty, malé množství cenných kovů a peněžní prostředky na účtu, vše v celkové hodnotě 688 622,46 Kč. Uvedená částka ovšem nebude v celé výši rozdělena mezi nezajištěné věřitele, když od ní bude dále odečtena odměna insolvenčního správce a náklady spojené se zpeněžením majetkové podstaty. I v hypotetickém případě, kdy by nebyly s insolvenčním řízením a se zpeněžením majetkové podstaty spojeny žádné jiné hotové výdaje a jakékoli další náklady, by mezi nezajištěné věřitele mohlo být rozděleno maximálně 580 747,46 Kč. S poměrem 60,89 % na uspokojení všech zjištěných nezajištěných pohledávek by tedy původní žalobkyně mohla v rámci konečného rozvrhu dosáhnout maximálně na částku 353 617,12 Kč. Zcela neuspokojené naopak zůstanou přihlášené pohledávky původní žalobkyně v rozsahu nejméně 12 476 025,06 Kč, přičemž tato částka představuje původně žalovanou částku a výši škody způsobené v důsledku porušení povinnosti žalovaného.
8. Splatnost žalované jistiny škody nastává sedmý den po doručení předžalobní výzvy, pročež původní žalobkyně požadovala úrok z prodlení z částky 12 476 025,06 Kč, a to od 15. 5. 2023 až do zaplacení. Předžalobní výzva byla doručena nejpozději fikcí.
9. Usnesením ze dne 14. 6. 2024, č. j. 65 Cm 144/2023-89, zdejší soud přerušil řízení dle § 263 odst. 1 zákona, jelikož Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 4. 2024, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci dne 5. 3. 2024, prohlásil konkurs na majetek původní žalobkyně. Dne 28. 6. 2024 podala soudu návrh na pokračování v řízení insolvenční správkyne původní žalobkyně, pročež soud usnesením ze dne 17. 7. 2024, č. j. 65 Cm 144/2023-97, rozhodl o pokračování v řízení podle § 264 odst. 1 zákona. Návrhem na pokračování v řízení současně insolvenční správkyne vstoupila do řízení na místo původní žalobkyně.
10. U jednání konaného dne 22. 5. 2025 žalobkyně s ohledem na znění rozvrhového usnesení rozšířila žalobu tak, že se domáhala zaplacení 13 614 206,40 Kč s příslušenstvím. Uvedenou změnu soud připustil usnesením ze dne 24. 6. 2025, č. j. 65 Cm 144/2023-133, jež nabylo právní moci dne 2. 7. 2025.
11. **Žalovaný s žalobou nesouhlasil a požadoval její zamítnutí.** Společnost byla ode dne vstupu žalovaného do této společnosti (tj. od 14. 1. 2020) fakticky ovládána původní žalobkyní, respektive xxx xxx xxx (xxx) původní žalobkyně panem M. S., nar. xxx. Žalovaný, který byl od 14. 1. 2020 xxx a xxx xxx Společnosti, neměl nikdy přístup k jejímu účetnictví, neboť veškeré účetní a další záležitosti Společnosti řešila původní žalobkyně coby mateřská společnost. M. S. jako osoba Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

ovládající původní žalobkyni pak opakovaně, až do září roku 2021, přesvědčoval žalovaného a tvrdil, že Společnost se v úpadku nenachází. Žalovaný tak shledává za absurdní tvrzení původní žalobkyně uvedené v žalobě, že Společnost se nacházela v úpadku již v srpnu 2020. Žalovaný jako xxx xxx Společnosti neměl k dispozici od původní žalobkyně ještě dne 21. 9. 2021 účetní závěrku Společnosti za rok 2020. Účetní závěrku Společnosti totiž vždy zajišťovala původní žalobkyně.

12. Žalovaný byl jmenován do funkce xxx a xxx xxx Společnosti jako tzv. xxx xxx za účelem odvrácení nepříznivé hospodářské situace Společnosti. Dlouhodobě tak řešil špatný hospodářský stav Společnosti, avšak ze strany původní žalobkyně coby mateřské společnosti mu nikdy nebyly předkládány požadované relevantní podklady a nebyla poskytována požadovaná nezbytná součinnost. Vše tak vyústilo v to, že mu dne 21. 9. 2021 bylo usnesením valné hromady Společnosti uloženo, aby jménem Společnosti podal bez zbytečného odkladu insolvenční návrh. Poté, co se žalovanému navzdory nesoučinnosti ze strany původní žalobkyně podařilo nashromáždit alespoň nezbytné podklady k podání insolvenčního návrhu, byl dne 30. 1. 2022 podán žalovaným (řádně a včas) na Společnost insolvenční návrh. Žalovaný tedy podal insolvenční návrh včas. Je pak zcela v rozporu s dobrými mravy, aby původní žalobkyně požadovala po žalovaném náhradu škody a svůj nárok opírala o údajně žalovaným pozdě podaný insolvenční návrh za situace, kdy sama proti podání insolvenčního návrhu ještě dne 21. 9. 2021 brojila a s tímto nesouhlasila.
13. Dovozuje-li pak původní žalobkyně okamžik úpadku Společnosti ze splatnosti několika dílčích pohledávek věřitelů Společnosti, je její závěr nesprávný. Pro stanovení okamžiku úpadku, který je rozhodný pro posouzení, zda osoba podala či nepodala řádně a včas insolvenční návrh, a zda tedy odpovídá věřiteli za škodu ve smyslu § 99 zákona, nelze vycházet pouze ze čtyř splatných pohledávek věřitelů, aniž by došlo ke komplexnímu posouzení všech pohledávek / dluhů Společnosti, struktury realizovaných a rozpracovaných zakázek, posouzení cash-flow, účetních závěrek Společnosti a dalších relevantních podkladů.
14. Pro případ, že by soud dovodil, že žalovaný nepodal insolvenční návrh na Společnost řádně a včas a měl by odpovídat za škodu dle § 99 zákona, žalovaný namítal, že porušení případné povinnosti žalovaného podat insolvenční návrh nemělo a nemá vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené původní žalobkyní v insolvenčním řízení Společnosti, a dále že tuto případnou povinnost nesplnil žalovaný vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na jeho vůli (žalovaný nedisponoval účetnictvím Společnosti, neměl k dispozici účetní závěrky atp., neboť všechny tyto záležitosti řešila, a to již historicky, původní žalobkyně a M. S.), a tyto tak nemohl odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat.
15. Na základě nesporných tvrzení a provedeného dokazování dospěl soud k **následujícím skutkovým zjištěním:**

1/ Žalovaný byl od 14. 1. 2020 až do zániku Společnosti výmazem z obchodního rejstříku dne 12. 9. 2025 jediným xxx xxx xxx xxx (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího obchodní rejstřík*).

2/ Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2022, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci téhož dne, byl zjištěn úpadek Společnosti a na její majetek byl prohlášen konkurs (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího insolvenční řízení*).

3/ Původní žalobkyně přihlásila do insolvenčního řízení Společnosti přihláškou P15 celkem 128 dílčích pohledávek tvořených primárně odkoupenými pohledávkami klientů Společnosti. Dne 21. 7. 2022 se konalo ve věci přezkumné jednání (*viz přihlášku P15 a protokol zveřejněný dne 22. 7. 2022 v insolvenčním rejstříku*), u kterého insolvenční správce popřel část dílčích pohledávek v přihlášce P15, celkově však byly pohledávky přihlášené pod přihláškou P15 zjištěny ve výši 12 279 908,69 Kč (k jednotlivým 128 dílčím pohledávkám a k rozsahu jejich popření viz *upravený seznam přihlášených pohledávek zveřejněný v insolvenčním rejstříku dne 27. 7. 2022*, na který soud pro

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

stručnost zcela odkazuje). Společnost u přezkumného jednání popřela pohledávky ve stejném rozsahu jako insolvenční správce, tzn. v rozsahu 12 279 908,69 Kč Společnost pohledávky v přihlášce P15 nepopřela.

4/ Původní žalobkyně posléze nabyla od přihlášeného věřitele M. K., nar. xxx, pohledávku přihlášenou pod přihláškou P1 ve výši 559 733,50 Kč, přičemž usnesením ze dne 2. 12. 2022, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci dne 3. 1. 2023, Městský soud v Praze rozhodl o procesním nástupnictví původní žalobkyně namísto M. K.. Tato pohledávka byla již dříve u přezkumného jednání konaného dne 21. 7. 2022 zjištěna v plném rozsahu (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího insolvenčního řízení, v podrobnostech k pohledávce viz přihlášku P1 a protokol zveřejněný dne 22. 7. 2022*).

5/ Původní žalobkyně posléze nabyla od přihlášeného věřitele M. V., nar. xxx, pohledávku přihlášenou pod přihláškou P2 ve výši 1 092 810 Kč, přičemž usnesením ze dne 13. 6. 2023, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci dne 1. 7. 2023, Městský soud v Praze rozhodl o procesním nástupnictví původní žalobkyně namísto M. V. Tato pohledávka byla již dříve u přezkumného jednání konaného dne 21. 7. 2022 zjištěna v plném rozsahu (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího insolvenčního řízení, v podrobnostech k pohledávce viz přihlášku P2 a protokol zveřejněný dne 22. 7. 2022*).

6/ Rozvrhovým usnesením ze dne 5. 2. 2025, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci dne 2. 7. 2025, Městský soud v Praze rozvrhl výtěžek zpeněžení majetkové podstaty Společnosti tak, že:

- pohledávka P1 původní žalobkyně ve výši 559 733,50 Kč bude uspokojena do výše 12 785,46 Kč,
- pohledávka P2 původní žalobkyně ve výši 1 092 810 Kč bude uspokojena do výše 24 962,02 Kč,
- pohledávka P15 původní žalobkyně ve výši 12 279 908,69 Kč bude uspokojena do výše 280 498,31 Kč.

Dne 17. 7. 2025 podal insolvenční správce zprávu o splnění rozvrhové usnesení, pročež Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 7. 2025, č. j. MSPH xxx, jež nabylo právní moci dne 13. 8. 2025, zrušil konkurs na majetek Společnosti po splnění rozvrhového usnesení. Celkem tak na pohledávky původní žalobkyně ve výši 13 932 452,19 Kč bylo z výtěžku zpeněžení majetkové podstaty Společnosti uhrazeno 318 245,79 Kč a pohledávky zůstaly neuspokojené v rozsahu 13 614 206,40 Kč (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího insolvenčního řízení*).

7/ R. S., nar. xxx, měl za Společností pohledávku z titulu zápůjčky ve výši 154 371 Kč s příslušenstvím, jejíž první část byla splatná dne 7. 11. 2018. Pohledávku R. S. odkoupila a do insolvenčního řízení přihlásila původní žalobkyně jako dílčí pohledávku č. 117 (P15). Tato dílčí pohledávka byla v insolvenčním řízení zjištěna v plném rozsahu, Společnost ji nepopřela. K. R., nar. xxx, měl v insolvenčním řízení zjištěnou pohledávku (P19) na vydání kupní ceny za MXXX XXX XXX XXXS ve výši 960 624 Kč se splatností 11. 5. 2020. Tato pohledávka byla v insolvenčním řízení zjištěna v plném rozsahu, Společnost ji nepopřela. J. M., nar. xxx, měl v insolvenčním řízení zjištěnou pohledávku (P11) na vydání kupní ceny cenných kovů, jež Společnost na základě komisionářské smlouvy pro pana M. zpeněžila, ve výši 463 983,40 Kč se splatností 20. 10. 2020. Tato pohledávka byla v insolvenčním řízení zjištěna v plném rozsahu, Společnost ji nepopřela. J. D., nar. xxx, měl za Společností pohledávku z titulu zápůjčky ve výši 114 362 Kč s příslušenstvím, jejíž první část byla splatná 2. 12. 2020. Pohledávku J. D. odkoupila a do insolvenčního řízení přihlásila původní žalobkyně jako dílčí pohledávku č. 104 (P15). Tato dílčí pohledávka byla v insolvenčním řízení zjištěna v plném rozsahu, Společnost ji nepopřela (*soudu známo z vlastní činnosti coby soudu vedoucího insolvenčního řízení*).

8/ Žalobkyně přes poučení u jednání dne 22. 5. 2025 soudu nedoložila doklad o doručení předžalobní výzvy do dispoziční sféry žalovaného.

16. Shora popsaný skutkový stav **posoudil soud po právní stránce následovně:**

17. Podle § 98 zákona ve znění účinném ke dni 12. 8. 2020 (žalobkyní tvrzený skutečný okamžik úpadku Společnosti):

(1) Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik.

(2) Povinnost podle odstavce 1 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka.

(3) Povinnost podat insolvenční návrh podle odstavců 1 a 2 není splněna, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu vinou navrhovatele zastaveno nebo byl-li jeho insolvenční návrh odmítnut.

18. Podle § 99 zákona ve znění účinném ke dni 12. 8. 2020:

(1) Osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti.

(2) Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel.

(3) Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat.

19. Podle § 12 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, ustanovení § 98 odst. 1 věta první insolvenčního zákona se nepoužije v době ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do uplynutí 6 měsíců od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii. To neplatí, pokud úpadek nastal již před přijetím mimořádného opatření při epidemii, nebo pokud úpadek nebyl převážně způsoben v důsledku okolností souvisejících s mimořádným opatřením při epidemii, která by dlužníku znemožňovala nebo podstatně ztěžovala plnit své peněžité závazky (odst. 1). Bez ohledu na dobu trvání mimořádného opatření při epidemii zanikne opatření podle odstavce 1 nejpozději 30. června 2021 (odst. 2).

20. Žalobkyně tvrdila, že Společnost byla v úpadku již ke dni 12. 8. 2020, protože měl žalovaný povinnost podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu po tomto datu. V té době však platil § 12 Lex Covid, jenž sistoval povinnost podat insolvenční návrh až do 30. 6. 2021. I pokud tedy byla Společnost v úpadku již ke dni 12. 8. 2020, žalovaný měl povinnost podat insolvenční návrh nejdříve 1. 7. 2021. Soud proto u jednání konaného dne 22. 5. 2025 poučil žalobkyni podle § 118a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), že trvá-li na tom, že měl žalovaný povinnost podat insolvenční návrh před 1. 7. 2021, je povinna prokázat, že úpadek Společnosti nastal již před přijetím mimořádných opatření při epidemii covidu-19, nebo že úpadek nebyl převážně způsoben v důsledku okolností souvisejících s mimořádnými opatřeními při epidemii, které by Společnosti znemožňovaly nebo podstatně ztěžovaly plnit své peněžité závazky. Soud poučil žalobkyni, že nesplní-li toto poučení, bude soud vycházet z toho, že i pokud bude Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

prokázán dřívější vznik úpadku Společnosti, neměl žalovaný povinnost podat insolvenční návrh podle § 98 zákona v období od 24. 4. 2020 do 30. 6. 2021.

21. S ohledem na předběžný právní názor soudu žalobkyně upřesnila svá tvrzení v podání ze dne 23. 7. 2025 na č. l. 135 spisu tak, že žalovaný měl povinnost podat insolvenční návrh k 1. 7. 2021, resp. bezodkladně poté. Žalobkyně však setrvala na svém tvrzení, že se Společnost nacházela v úpadku ve formě platební neschopnosti již ke dni 12. 8. 2020.

22. V rozsudku ze dne 2. 4. 2025, **sp. zn. 5 Cmo 129/2024**, Vrchní soud v Praze uzavřel, že odpovědnost dlužníka a členů statutárního orgánu dlužníka za porušení právní povinnosti podat insolvenční návrh je pojímána v § 99 odst. 1 insolvenčního zákona jako odpovědnost objektivní s liberačními důvody uvedenými v § 99 odst. 3 insolvenčního zákona. O této odpovědnosti dlužníka a člena jeho statutárního orgánu rozhodují obecné soudy na základě žaloby podané věřitelem, řízení o této žalobě není incidenčním sporem (§ 100 odst. 2 insolvenčního zákona). Odpovědnost osob uvedených v § 98 insolvenčního zákona za porušení povinnosti podat insolvenční návrh je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu založenou na presumpci zavinění, s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2019, sp. zn. 29 Cdo 1598/2017). Povinnost podat insolvenční návrh podle § 98 insolvenčního zákona je povinností trvající, nikoliv jednorázovou. Předpoklady nároku žalobce na náhradu škody dle § 99 insolvenčního zákona jsou:

a) existence pravomocného rozhodnutí o úpadku povinné osoby (dlužníka dle insolvenčního zákona),

b) pohledávka poškozeného (věřitele) byla v insolvenčním řízení zjištěna,

c) porušení povinnosti žalovaného podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o úpadku Společnosti,

d) vznik škody vymezené v § 99 odst. 2 insolvenčního zákona, tj. rozdíl mezi zjištěnou výší pohledávky přihlášeného věřitele a v insolvenčním řízení uspokojenou výší,

e) příčinná souvislost mezi porušením výše uvedené povinnosti žalovaného a vznikem škody (zavinění se s ohledem na konstrukci objektivní odpovědnosti nevyžaduje, může být pouze posuzováno v rámci žalovaného tvrzených liberačních důvodů uvedených v § 99 odst. 3 insolvenčního zákona).

23. V poměrech projednávané věci bylo prokázáno, že první dvě podmínky odpovědnosti žalovaného za škodu byly nepochybně splněny. K tomu viz pododstavce 2/ až 5/ skutkových zjištění výše. Co se týče podmínky c): porušení povinnosti žalovaného podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o úpadku Společnosti, žalobkyně se dovolávala aplikace vyvratitelné domněnky platební neschopnosti zakotvené v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona.

24. *Podle § 3 odst. 1 zákona dlužník je v úpadku, jestliže má*

a) více věřitelů a

b) peněžitě závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a

c) tyto závazky není schopen plnit

(dále jen „platební neschopnost“).

25. *Podle § 3 odst. 2 písm. b) zákona se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžitě závazky, jestliže je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti.*

26. Žalovaný se mylí, pokud má za to, že pro stanovení okamžiku úpadku nelze vycházet pouze ze čtyř splatných pohledávek věřitelů, aniž by došlo „ke komplexnímu posouzení všech pohledávek / dluhů Společnosti, struktury realizovaných a rozpracovaných zakázek, posouzení cash-flow, účetních závěrek Společnosti a dalších relevantních podkladů“. Právě naopak: insolvenční zákon je koncipován na vyvratitelných domněnkách úpadku, a právě proto lze dospět k závěru o existenci úpadku na základě několika splatných pohledávek za Společností.
27. V řízení bylo prokázáno, že Společnost měla ke dni 12. 8. 2020 dva věřitele (R. S. a K. R.) s peněžitými závazky, které neplnila po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti (k tomu viz pododst. 7/ skutkových zjištění výše). Hypotéza vyvratitelné domněnky úpadku Společnosti v podobě platební neschopnosti proto byla naplněna a na základě ní lze dospět k závěru, že Společnost byla v úpadku v podobě platební neschopnosti již ke dni 12. 8. 2020, přičemž měl žalovaný povinnost podat insolvenční návrhu – s ohledem na lex covid – bezodkladně po 1. 7. 2021.
28. Pokud žalovaný tvrdil, že insolvenční návrh nebyl podán opožděně, bylo na něm, aby vyvratitelnou domněnku úpadku vyvrátil. Soud proto u jednání 22. 5. 2025 poučil žalovaného podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., že pokud tvrdí, že insolvenční návrh nebyl podán opožděně, je na něm, aby vyvratitelnou domněnku úpadku vyvrátil tím, že prokáže, že Společnost nebyla v období od 12. 8. 2020 do období bezprostředně předcházejícího podání insolvenčního návrhu dne 30. 1. 2022 v úpadku. Jinak soud vyjde ze zákonných domněnek úpadku v podobě platební neschopnosti.
29. Žalovaný na poučení soudu reagoval tak, že v podání ze dne 24. 7. 2025 na č. l. 137 spisu uvedl, že nesdílí názor soudu prezentovaný na ústním jednání dne 22. 5. 2025, že otázka, kdy nastal úpadek, je otázkou právního posouzení, na kterou se znalecký posudek nezadává. Znalecký posudek ke stanovení okamžiku úpadku (společnosti) je v rámci soudních řízení (lhostejno zda civilních či trestních) běžně zadávaným znaleckým posudkem a na jeho základě je stanoven okamžik, ke kterému nastal úpadek (dlužníka). Žalovaný proto navrhl, aby soud zadal vypracování znaleckého posudku, kterým bude stanoven okamžik, ke kterému nastal úpadek Společnosti. Bude-li pak na základě znaleckého posudku stanoveno, že okamžik, ke kterému nastal úpadek Společnosti, spadá do období od 21. 9. 2021 do prosince 2021, nebude možno přijmout jiný závěr, než že žalovaný podal insolvenční návrh na Společnost včas, resp. bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět o úpadku Společnosti, a že tedy svou zákonnou povinnost neporušil.
30. Žalovaný procesní povinnosti, o nichž byl poučen soudem, nesplnil. Byl povinen konkrétními skutkovými tvrzeními a následně k nim předloženými důkazy vyvrátit zákonnou domněnku, že Společnost nebyla schopna z důvodu svého úpadku uhradit pohledávky R. S., K. R., J. M. a J. D., z jejichž dlouhodobého nehrzení žalobkyně úpadek Společnosti v tomto řízení dovozuje. To mohl učinit např. tím, že by tvrdil a prokázal, že měla Společnost v době splatnosti pohledávek jmenovaných věřitelů dostatek volných peněžních prostředků k jejich úhradě (s tvrzením konkrétní výše disponibilní částky k jednotlivým datům splatnosti), a neučinila tak z důvodu, že tyto pohledávky byly sporné/nedůvodné/z jiného konkrétního důvodu, resp. že o nich statutární orgán nevěděl, přičemž kdyby o nich věděl, k úhradě by došlo, protože k tomu měla Společnost disponibilní prostředky. Neměl-li žalovaný přístup k účetnictví Společnosti, mohl za účelem splnění poučení požádat soud o prodloužení lhůty a uložení ediční povinnosti tomu, kdo u sebe účetnictví Společnosti má, tak, aby toto bylo žalovanému zpřístupněno a on si v něm za účelem své obrany mohl dohledat potřebné skutečnosti. Mohl se rovněž dovolávat užití § 3 odst. 3 zákona a předložit výkaz stavu likvidity anebo výhled vývoje likvidity Společnosti. Žalovaný tak však neučinil. Soud přitom nemůže žalovaného poučovat o tom, jakým konkrétním způsobem může vyvracet zákonnou domněnku platební neschopnosti, jejíž hypotéza je v zákoně jasně uvedena; šlo by o nepřípustné poučování o hmotném právu v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

Žalovaný na poučení soudu reagoval toliko tak, že žádná skutková tvrzení nedoplnil a navrhl zadat znalci úkol stanovit okamžik úpadku Společnosti. Důkazní návrh žalovaného na zadání znaleckého posudku přitom bylo nutné zamítnout již jen proto, že otázka, kdy se dostala Společnost do úpadku, je otázkou právní, nikoli skutkovou, a zadat znalci ke zkoumání ji nelze.

31. Společnost tedy byla v úpadku již ke dni 12. 8. 2020, pročez měl žalovaný povinnost podat insolvenční návrh – s ohledem na *lex covid* – bezodkladně po 1. 7. 2021. To však žalovaný neučinil, když insolvenční návrh podal až dne 30. 1. 2022 (zveřejněn 31. 1. 2022). O tom, že je Společnost v úpadku již ke dni 12. 8. 2020, žalovaný mohl a měl vědět, neboť byl coby xxx xxx xxx xxx Společnosti povinen vést její účetnictví, z něhož by existence nesplacených pohledávek byla patrná. K jeho obraně, že účetnictví vedla původní žalobkyně coby mateřská společnost, nelze přihlídnout, neboť i v případě delegace výkonu některé činnosti náležející statutárnímu orgánu na třetí osobu je statutární orgán povinen delegovanou činnost kontrolovat a mít o ní potřebný přehled. Pokud žalovaný xxx xxx, aniž by kdy účetnictví Společnosti viděl, jde to k jeho tíži. Pokud taková situace skutečně nastala, měl z funkce xxx xxx xxx odstoupit, neboť ji zjevně nemohl řádně vykonávat. Nejde o skutečnost, na jejímž základě by se mohl zprostit odpovědnosti podle § 99 zákona, pročez se soud tvrzeními o nepředání účetnictví dále nezabýval.
32. Nadto nelze přehlédnout, že žalovaný o špatném hospodářském stavu Společnosti zjevně věděl, když *ze zápisu z jednání valné hromady Společnosti konané dne 21. 9. 2021*, provedeného k důkazu, plyne, že:
 - M. S. na valné hromadě opakovaně uvedl, že Společnost je ve špatném finančním stavu, neschopna plnit závazky dodání vůči klientům, s žalovaným byla diskutována otázka převzetí závazků Společnosti (*str. 7 protěho zápisu*).
 - Žalovaný uvedl, že v nepříznivé hospodářské situaci se Společnost nachází několik let, není to záležitost posledního období. Nejsou kontaktováni všichni klienti se závazky u Společnosti. M. S. konstatoval, že na Společnost je několik předžalobních upomínek (*str. 8 protěho zápisu*).
 - Žalovaný uvedl, že na předchozí valné hromadě (14. 1. 2020) byly navrženy ke schválení smlouva o výkonu funkce s žalovaným a další ústní dohody, jak nakládat se Společností v rámci hospodářské krize jako manažer, který Společnost dokáže vyvést z úpadku (*str. 12 protěho zápisu*).
 - M. S. uvedl, že původní žalobkyně má uzavřenou smlouvu se Společností a od roku 2020 si nenechala vyplácet provize, aby ekonomicky podpořili Společnost v jejím fungování a pokračování. Doporučili to i žalovanému coby většinovému akcionáři, který se ke Společnosti nechoval jako řádný hospodář. I když Společnost převzal za minimální úplatu, jako majoritní akcionář nesplnil podmínku a dohodu, že do Společnosti investuje peníze, a tím vyrovná závazky Společnosti. Následné proplácení provizí berou jako neekonomické a ekonomicky ohrožující Společnost. Na to žalovaný reagoval tak, že vypláceno bylo podle smlouvy z 25. 5. 2015 uzavřené za Společnost M. S.. K bodu, že si původní žalobkyně nenechala vyplácet provize, žalovaný uvedl, že Společnost neměla ani na výplatu těchto provizí (*str. 13 a 14 protěho zápisu*).
 - Pod bodem 7. pořadu jednání žalovaný svými hlasy většinového akcionáře prosadil přijetí usnesení, že byl ke dni 14. 1. 2020 jmenován xxx a xxx xxx Společnosti jako tzv. xxx xxx za účelem odvrácení nepříznivé hospodářské situace Společnosti ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích; dále jen „z. o. k.“), ve znění účinném do 31. 12. 2020. V rámci projednávání tohoto bodu žalovaný uvedl, že v roce 2019 při plánování roku 2020 mu bylo sděleno, že

Společnost má závazky ve výši cca 5 600 000 Kč, holding dluží celkově zhruba 770 000 EUR, což se však nezakládalo na pravdě a finanční ředitel žalovanému v květnu nebo červnu 2020 sdělil e-mailem, jak hodlá řešit ztrátu 16 600 000 Kč (*str. 19 a 20 prostého zápisu*).

- Pod bodem 8. pořadu jednání byla projednávána hospodářská situace Společnosti a „hrozící úpadek“. Žalovaný opakovaně uváděl, že nemá k dispozici účetní závěrky, že má k dispozici předžalobní výzvy. Popsal, jak proběhla některá jednání s klienty. Má za to, že Společnost je v hrozícím úpadku. Vahou svých hlasů většinového akcionáře prosadil žalovaný přijetí usnesení o tom, že valná hromada Společnosti ukládá žalovanému podat bez zbytečného odkladu na Společnost insolvenční návrh (*str. 20 až 24 prostého zápisu*).

33. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že odvracet lze pouze hrozící úpadek. Jakmile obchodní korporace již v úpadku je, vzniká odpovědným osobám povinnost podat dlužnický insolvenční návrh bez zbytečného odkladu. I pokud tedy žalovaný byl do funkce prokazatelně ustaven coby „xxx“ za účelem odvrácení úpadku nebo jiné nepříznivé hospodářské situace obchodní korporace ve smyslu § 68 odst. 2 z. o. k. ve znění účinném do 31. 12. 2020 (žalovaný sám sebe za xxx xxx prohlásil usnesením valné hromady přijatým *ex post* dne 21. 9. 2021, pro které hlasoval toliko sám žalovaný), vznikla mu povinnost podat podle § 98 zákona bezodkladně dlužnický insolvenční návrh. Insolvenční zákon v tomto směru žádnou výjimku pro „xx“ nezakotvuje. K podání insolvenčního návrhu nepotřebuje člen statutárního orgánu ani souhlas holdingové matky, ani pokyn či souhlas valné hromady, jde o jeho vlastní rozhodnutí na vlastní odpovědnost. Na jejich udělení nelze vyčkávat, protože byl odklad podání insolvenčního návrhu až po pokynu valné hromady uděleném dne 21. 9. 2021 neúčelný a zbytečný, tudíž v rozporu s povinností podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu.
34. I třetí předpoklad odpovědnosti žalovaného za škodu dle výše citované judikatury spočívající v porušení povinnosti žalovaného podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o úpadku Společnosti, je tedy v projednávané věci dán.
35. Co se týče podmínky d): vznik škody vymezené v § 99 odst. 2 zákona, tj. rozdíl mezi zjištěnou výší pohledávky přihlášeného věřitele a v insolvenčním řízení uspokojenou výší, v projednávané věci bylo prokázáno, že škoda původní žalobkyni vznikla v rozsahu 13 614 206,40 Kč, když celkem na pohledávky původní žalobkyně ve výši 13 932 452,19 Kč bylo z výtěžku zpeněžení majetkové podstaty uhrazeno toliko 318 245,79 Kč a rozdíl mezi těmito částkami představuje škodu ve smyslu § 99 zákona.
36. Příčinná souvislost mezi porušením povinnosti žalovaného a vznikem škody coby poslední předpoklad odpovědnosti žalovaného za škodu se presumuje. Jak stanoví § 99 odst. 3 zákona, odpovědná osoba se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat.
37. Žalovaný v obecné rovině namítal, že jeho případné porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo a nemá vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené původní žalobkyní v insolvenčním řízení Společnosti. Soud jej proto u jednání konaného dne 22. 5. 2025 poučil podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., že tvrdí-li, že porušení případné povinnosti žalovaného podat insolvenční návrh nemělo a nemá vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené původní žalobkyní v insolvenčním řízení Společnosti, je povinen toto své tvrzení specifikovat, tj. vysvětlit na základě čeho toto dovozuje, a tato tvrzení prokázat, jinak nebude s touto svou obranou úspěšný. Žalovaný na toto poučení v koncentrační lhůtě ani nikdy později nereagoval, netvrdil ani Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

neprokazoval, že se rozsah majetkové podstaty v období od 1. 7. 2021 do 30. 1. 2022 nijak nezměnil.

38. Dále žalovaný namítal, že tuto svou případnou povinnost nesplnil vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na jeho vůli (žalovaný nedisponoval účetnictvím Společnosti, neměl k dispozici účetní závěrky atp., neboť všechny tyto záležitosti řešila, a to již historicky, původní žalobkyně a M. S.), a tyto tak nemohl odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat. Jak však bylo uvedeno již výše, povinností žalovaného coby xxx xxx xxx xxx bylo řádně vést účetnictví a mít jej k dispozici. Setrval-li ve funkci, aniž by kdy měl přístup k účetnictví, pročez neměl k dispozici podklady potřebné pro podání insolvenčního návrhu, jde to k jeho tíži a těmito skutečnostmi, byly-li by prokázány, se zákonné odpovědnosti zprostit nelze. Nadto je zjevné již jen z tvrzení žalovaného na valné hromadě 21. 9. 2021, že měl k dispozici předžalobní výzvy věřitelů Společnosti, z nichž mohl dovodit mnohost věřitelů a délku prodlení Společnosti (a případné další potřebné informace si mohl zjistit kontaktováním věřitelů z předžalobních výzev), tj. mohl podat dlužnický insolvenční návrh založený na zákonných domněnkách úpadku Společnosti. Žalovaný se tedy nebyl s to postupem podle § 99 odst. 3 zákona zprostit odpovědnosti, a to ani přes poučení soudu.
 39. Jelikož z výše uvedeného plyne, že byly splněny všechny předpoklady odpovědnosti žalovaného za újmu podle § 99 zákona, soud žalobě výrokem I. tohoto rozsudku co do jistiny vyhověl. Žalovaným tvrzenou šikanózní povahou žaloby a její rozpor s dobrými mravy soud s ohledem na skutečnosti výše uvedené neshledal. Nadto nelze přehlédnout, že jsou podanou žalobou vymáhány pohledávky postoupené na původní žalobkyni klienty Společnosti, kteří by byli – nebýt postoupení pohledávek – sami aktivně věcně legitimováni k podání této žaloby a na údajném nemravném jednání původní žalobkyně a M. S. se nijak nepodíleli.
 40. *Podle § 1968 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele.*
 41. *Podle § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.*
 42. Žalobkyně ani přes poučení soudu u jednání 22. 5. 2025 nebyla s to doložit doklad o doručení předžalobní výzvy do dispoziční sféry žalovaného. Jelikož nárok na náhradu újmy se stává splatným na výzvu, žalovaný se s ohledem na neprokázání doručení předžalobní výzvy dostal do prodlení dnem následujícím po doručení žaloby žalovanému, jež má hmotněprávní účinky doručení výzvy k plnění dle § 41 odst. 3 o. s. ř. (tj. splatnost nastala dnem doručení žaloby žalovanému). Co se původně požadované částky 12 476 025,06 Kč týče, jde o prodlení od 10. 8. 2024 do zaplacení (žaloba doručena na č. 1. 98 verte spisu). Do prodlení se splacením částky 1 138 181,34 Kč, o kterou byla žaloba rozšířena u jednání dne 22. 5. 2025, se žalovaný dostal dne 23. 5. 2025. S ohledem na uvedené byla žalobkyni přiznána část zákonného úroku z prodlení specifikovaná ve výroku I. tohoto rozsudku a v části požadovaného úroku z prodlení byla žaloba výrokem II. tohoto rozsudku zamítnuta. Výše úroku z prodlení byla soudem stanovena dle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
 43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem III. tohoto rozsudku podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že přiznal částečně úspěšné žalobkyni vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 70,86 % ve výši 171 614,84 Kč, když soud neshledal důvod pro aplikaci § 142a odst. 1 o. s. ř. Jak totiž plyne z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4388/2013, uveřejněného pod číslem 75/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, absence výzvy podle § 142a o. s. ř. není zásadně důvodem pro nepřiznání náhrady nákladů řízení v případech, kdy žalovaný (dlužník) ani po doručení žaloby dluh nezaplatí, popřípadě jinak nepřivodí jeho zánik
- Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

(např. započtením). Není-li totiž dlužník ochoten (nebo schopen) existující dluh ve lhůtě odpovídající § 142a o. s. ř. zaplatit [resp. jinak „zajistit“, aby věřitel dosáhl účelu, pro který podal žalobu o zaplacení – srov. např. § 71a zák. č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)], není dán sebemenší důvod sankcionovat „pochybení“ věřitele, jde-li o absenci předžalobní výzvy k plnění. Jelikož žalovaný v projednávané věci nárok žalobkyně sporoval a žalobou uplatněnou pohledávku dobrovolně neuhradil, je zřejmé, že v projednávané věci jde právě o případ popisovaný Nejvyšším soudem, kdy se § 142a odst. 1 o. s. ř. nepoužije.

44. Náklady žalobkyně sestávají z paušální náhrady hotových výdajů advokátem nezastoupeného účastníka dle § 151 odst. 3 o. s. ř. za dva úkony podle § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (písemné podání ve věci samé ze dne 28. 2. 2025 na č. l. 117 spisu, písemné podání ve věci samé ze dne 23. 7. 2025 na č. l. 135 spisu) ve výši 2x 300 Kč dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.
45. Náklady žalobkyně dále sestávají z nákladů zastoupení advokátkou, které náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bodu 7. a § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“), z tarifní hodnoty ve výši 12 476 025,06 Kč sestávající z částky 49 300 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby), tj. odměna celkem 98 600 Kč, z tarifní hodnoty ve výši 13 614 206,40 Kč sestávající z částky 49 780 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (účast u jednání 22. 5. 2025, účast u jednání 25. 9. 2025), tj. odměna celkem 99 560 Kč, včetně dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění účinném do 31. 12. 2024 za úkony právní služby poskytnuté do uvedeného data (tj. 600 Kč) a dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění účinném od 1. 1. 2025 za dva úkony právní služby poskytnuté od uvedeného data (účasti na jednání) [tj. 900 Kč].
46. Zástupkyně žalobkyně je plátkyní DPH, náleží jí tedy i náhrada za daň z přidané hodnoty podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 21 % z částky 199 660 Kč (98 600 Kč + 99 560 Kč + 600 Kč + 900 Kč) ve výši 41 928,60 Kč. Celkem tak náklady žalobkyně činí 242 188,60 Kč (600 Kč + 199 660 Kč + 41 928,60 Kč).
47. Žalobkyně však byla v řízení úspěšná jen zčásti, když ohledně části požadovaného úroku z prodlení byla žaloba zamítnuta. Soud tedy kapitalizoval úroky z prodlení dospěle ke dni vydání tohoto rozsudku, aby posoudil míru úspěchu žalobkyně. Žalobkyně uspěla co do jistiny 12 476 025,06 Kč a části z ní požadovaného úroku z prodlení, který činí k dnešnímu dni 1 793 807,53 Kč, a dále co do jistiny 1 138 181,34 Kč a z ní požadovaného úroku z prodlení, který činí k dnešnímu dni 47 148,77 Kč. Celkem má žalobkyně k dnešnímu dni podle výroku I. nárok na zaplacení 15 455 162,70 Kč. Výrokem II. tohoto rozsudku byla žaloba zamítnuta ohledně částí úroku z prodlení ve výši 2 319 481,61 Kč a 316 554,27 Kč. Celkem tak byla žaloba zamítnuta ohledně úroků z prodlení co do 2 636 035,88 Kč.
48. Jelikož předmětem tohoto řízení bylo ke dni vydání tohoto rozhodnutí (při vyčíslení tvrzených dospělých úroků z prodlení) celkem 18 091 198,58 Kč a žalobkyně byla úspěšná co do 15 455 162,70 Kč, byla úspěšná co do 85,43 % předmětu řízení. V části 14,57 % předmětu řízení byl úspěšný žalovaný. Vzájemné nároky na poměrné náhrady nákladů řízení soud započte (od úspěchu žalobkyně se odečítá úspěch žalovaného), protože má žalobkyně nárok na náhradu 70,86 % nákladů řízení, tj. na částku 171 614,84 Kč (z celkových nákladů 242 188,60 Kč). Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. přiznal soud tyto náklady k rukám zástupkyně žalobkyně.
49. Řízení podléhá podle § 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon“), poplatkové povinnosti, přičemž výše soudního poplatku za toto řízení činí 680 711 Kč podle položky 1 bodu 1. písm. b) Sazebníku soudních poplatků. Žalobkyně je od soudního poplatku osvobozena podle § 11 odst. 2 písm. n) zákona, protože soud výrokem IV. tohoto rozsudku přenesl podle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích poplatkovou povinnost na Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

neúspěšného žalovaného. Poplatek je možné uhradit převodem na účet soudu č. 3703-2928021/0710, variabilní symbol 6522014423.

50. Lhůty k plnění soud stanovil podle § 160 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobkyně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuční návrh.

Praha 25. září 2025

Mgr. Jolana Stonawská, v.r.
samosoudkyně